

F'ICTI'LINEA

nr. 100

18 decembrie 2023

Săptămânal de cultură

Eugen Jebeleanu
trece pe Matei
Voievod,
spre cafenea
zenobilor, unde
bea un ceai,
apoi declamă
un monolog
și ne pune
să ghicim autorul.

Zenob

Director de număr: Ciprian Handru

Împreună

Mereu mi-am dorit o revistă cu povești fabuloase, cu lume capabilă să se joace, cu oameni entuziaști, care nu și-au pierdut interesul pentru zonele tulburi și misterioase în care imaginația stimulează curiozitatea și îndrăzneala, adică aventura.

O revistă săptămânală presupune o muncă istovitoare, pe care numai niște *nebuni sublimi* o pot face. Nu puțini. Revista *Ficțiunea* a apărut de 190 de ori, iar dintre aceste apariții, 100 sunt pe hârtie.

S-au perindat pe aici oameni mulți, în jur de 1500, unii rămânând o perioadă lungă, alții, doar trecând, într-o scurtă vizită. Din grupul inițial, cei mai mulți sunt încă aici, în jurul Cristinei Bogdan și al nucleului format din profesori și studenți de la Litere. Alții vin, sunt în drum spre noi.

Revista este editată de Asociația Creatorilor de Ficțiune, formată din artiști care cred în arta hibridă.

Nu suntem o revistă de editură, de „trust“, ci un grup

liber-format. Nu avem proiecte plătite. Aici vin oamenii care vor să se exprime (prin scris, prin imagine). Suntem un grup deschis, în care poate să vină oricine, din care poate să plece fiecare când vrea.

În ceea ce mă privește, cred în înnoirea permanentă a grupului și sunt interesată de oameni noi. Cei plecați – plecați rămân. Cred în selecția naturală.

Ce-mi doresc la numărul 100? Îmi doresc să primesc o ficțiune de 2000 de semne, convingătoare

Doina Ruști

& memorabilă, pe care s-o propun la Premiile Ficțiunea.

Iată că am ajuns la numărul 100 print

Ligia Pârvulescu

Prima dată când am auzit de revistă a fost pe când se numea *OPT motive* și am citit acolo niște lucruri care mi-au plăcut mult. Și aproape instantaneu m-am întrebat ce vrea să spună titlul ei: de ce *opt*, și de ce *motive*. Ulterior am avut și eu bucuria de a scrie în revistă și am aflat semnificația

denumirii, dar în momentul în care numele ei a inclus și *Ficțiunea*, mi-am spus că este mult mai potrivit. Timpul a trecut și iată că am ajuns la numărul 100 în print și la numărul 200 în online! Știu că poate exista nostalgia începuturilor, dar revista s-a dezvoltat mult de când a apărut, noul format este mult mai

închegat și mai ușor de urmărit, cu subiecte de maximă actualitate și interes cultural și cred că a ajuns chiar să se impună o schimbare completă de nume – să se treacă de la *Ficțiunea OPT motive* la, simplu și sugestiv, *Ficțiunea*. Nume sub care îi doresc să apară foarte mulți ani de acum înainte!

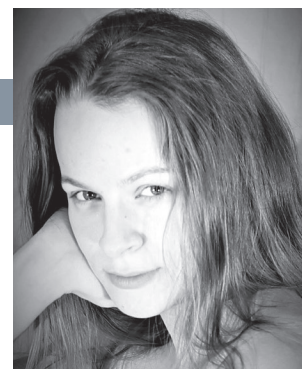
Despre Ficțiunea

Ioana Miron

Când spunem *Ficțiunea*, intrăm automat într-un fel de Narnia a scrisului, pe niște tărâmurile care sunt atât de la îndemână și totuși par atât de îndepărtate. Pe care vrem cu tot dinadinsul să le cunoaștem, să le explorăm, să fie ale noastre, chiar și pentru o scurtă perioadă de timp. Acolo creștem sau ne creștem. Cu fiecare număr, parcă suntem mai bogați sufletește, parcă așteptăm să vedem ce a mai scris unul sau altul, ce ne mai spune, ce ne mai împărtășește, pe unde ne mai poartă, cine pe care citește, unde am rămas, când vom continua, cu ce mergem mai departe. A devenit un automatism familiar. O așteptare benefică și fericită. Așa ne cunoaștem din ce în ce

mai bine, așa ne completăm unul altuia puzzle-uri personale de ale literaturii și experiențelor livești, așa ne (re)descoperim, așa ne (re) asimilăm, așa ne întărim legăturile cu orizontul și cu noi înșine, prin noi înșine. Fiecare scriitor are o voce unică, o cunoaștem cumva, o intuim de la primele cuvinte. Dar parcă de fiecare dată suntem surprinși, iar și iar, de toate aceste nuanțe sau inflexiuni ale scriiturii lor, care cumva parcă ne iau prin surprindere, cumva parcă ne antrenează să ghicim ce va urma și parcă nu întotdeauna ce va urma e și ce trebuie să intuim că ar urma. Mereu apare câte o voce nouă, o voce alertă, o voce care nu ne dă voie să ne pierdem în context sau printre cuvinte.

Să publici în *Ficțiunea* e ca și când ți-ai găsi locul într-un jurnal mare, colectiv, scris pe voci, care crește și crește cu fiecare număr, în care descoperim de fiecare dată noi și noi perspective, care ne poartă pe brațe și printre litere în miezul narațiunilor, care pot împrumuta vocea noastră sau noi ne împrumutăm lor, pe post de personaje, fanteze, eboșe livești. Cumva parcă ne poartă dincolo de efectul de iceberg, ne trimite către lumi mult mai largi decât cele care sunt redactate acolo. Parcă și fața autorului pare conturată de ceea ce scrie, parcă atunci când ne întâlnim cu el, îl știm deja, ni s-a făcut cunoscut, ne inițiază, ne duce acolo unde parcă ne așteptăm să ne ducă, ghidat sau nu.

Oricum ar fi, orice experiență a lecturii sau a publicării este de fiecare dată altceva, chiar și textele autorilor pe care deja îi știm, îi simțim, îi cunoaștem, parcă tot au aceea doza de intrigă, de nou, de provocare, care ne face să așteptăm cu sufletul la gură un nou număr, să vedem ce s-a mai scris, ce a mai apărut, cum a mai jonglat limbajul cu scrisul și cu noi, cititorii-personaje, asimilați în acest frumos jurnal colectiv de ficțiune.

La aniversare

Ileana Marin

Eram în plină pandemie când am descoperit revista *Ficțiunea*. Am citit-o și o citesc ca pe un foileton, de parcă textele din fiecare categorie sunt capitole într-o secțiune de roman. Ceva le leagă; se țin bine împreună... de la Opinii la Zenob, de la Carte la Recomandări sau de la Noua Literatură la Evenimente. Textele își răspund subtil și construiesc un arc ce dă coerență numerelor revistei. Cred că, mai mult decât atât, cei care publică în revistă sunt o comunitate de creatori care împărtășesc un stil percutant, dar care, mai ales, rezonează la lumea în care trăim. *Ficțiunea* e a zilelor noastre!

Este greu de ales „cea mai bună proză” pe care am citit-o în revistă pentru că, de pe poziția cititorului, textul este cameleon: se schimbă în funcție de momentul lecturii. Același text, același cititor, de fapt, înseamnă același cod de scriitură fixat în

text și doar aparent același cititor. Inscriptarea nu se schimbă, e adevărat, dar sensul textului, da... fie prin plasarea într-un alt context de lectură, fie prin juxtapunerea multimedială. Vecinătatea nouă a textului îl schimbă, la fel cum cititorii și cititoarele se împlinesc printr-o lectură care le deschide calea către o altă lectură.

Colaborarea cu *Ficțiunea OPTm* a început la câteva luni de la lansarea revistei, când am fost

invitată să coordonez două numere. Atunci am înțeles responsabilitatea pe care echipa editorială o poartă pentru fiecare articol, proză, comentariu pe care-l propune spre publicare. Îmi amintesc discuțiile pe zoom cu echipa revistei, discuții moderate de Doina Ruști și Cristina Bogdan. Ele reprezintă fundația solidă pe care se construiește revista.

Ficțiunea Opt motive te face să te întrebi de ce 8, de ce numai

8, care e semnificația lui 8, de ce *Opt* și nu 8, de ce *motive*? Motive pentru care scrii? Motive pentru care citești? Motive pentru care ești? Ficționalizez, deci exist? Sau *Ficțiunea*, pentru că în limba engleză există deja o revistă cu titlul *Fiction*, care a depășit de curând vârsta de 50 de ani! În numerele ei, au publicat Samuel Beckett, Italo Calvino, Julio Cortázar și John Barth, Robert Musil, Joyce Carol Oates, Manuel Puig, dar și mai noii Marc Palmieri, Katie Edkins Milligan. *Ficțiunea* intră astfel într-un dialog cu *Fiction*. Why not?

Rubrici preferate: Noua literatură, Zenob, Carte, Opinii...

Noul format rezonează cu o varietate de practici de lectură: lectura de profunzime, lectura transversală, lectura selectivă, lectura alertă prin „scanarea” textului, chiar și lectura imersivă. Îmi place noul format pentru că reprezintă un preambul la o lectură așezată.

La cât mai multe sute de numere, *Ficțiunea*!

Emanuela Ilie

Am spus-o de zeci de ori, am și scris-o în repetate rânduri: încă de când am deschis-o prima dată, am avut certitudinea că „*Ficțiunea*” este una dintre cele mai atractive, provocatoare și dense reviste din țară. Pentru că m-au încântat imediat diversitatea și prospețimea rubricilor, tinerețea incredibilă a majorității contribuitorilor, entuziasmul nejuțat al semnatarilor, dar și seriozitatea cu care, indiferent de vârstă și experiență redacțională, ei își vedeau de singurele chestiuni care contează (sau ar trebui să conteze...) cu adevărat într-un astfel de demers cultural de cursă lungă: literatura adevărată și, în genere, artele (fie ele vizuale, ale spectacolului ș.a.m.d.) de calitate.

După ce m-am alăturat și eu echipei, mi-au fost și mai limpezi atuurile acestei reviste care estimp, orice-ar spune concurența (firește, neloială), atrage mereu atenția prin felul dinamic, destupat, chiar

efervescent în care, pe de o parte, știe să ia pulsul vieții artistice și literare, iar, pe de altă parte, se dovedește capabilă să diagnosticheze corect și să problematizeze metehnele ori bolile noastre mai

mult sau mai puțin profesionale. Ceea ce este posibil, desigur, și datorită faptului că, deși iese în față mai ales prin literatura tânără, ideativă și alertă stilistic, „*Ficțiunea*” mizează și pe sprijinul unor voci critice mature și echilibrate, pentru care verdictele oneste nu se dau pe necitite, în funcție fie de pseudoetichetele colportate dizgrațios prin mai știu eu ce grupuscul de serviciu prompt, fie de clasamentele închipuite de figurine cu atitudini rebarbative ori dictate de șeful de gașcă (pixe) lată, eventual unsă cu toate alifiile (spectrale).

La cât mai multe sute de numere, „*Ficțiunea*”! Să rămâi exact așa cum te știu: deloc anchilozată, perseverentă, atractivă și energică, pe scurt: VIE!

Eugen Jebeleanu:

Am vrut să lucrez cu Cehov

Există un moment din școală, un personaj de care îți amintești, care înseamnă ceva pentru tine?

Un personaj din anii de facultate a fost când jucam... nu neapărat la școală, ci în proiectele pe care le aveam în afara școlii. Am colaborat cu Radu Afrim, la Timișoara, în *Boala familiei M*, și în *Omul Pernă*, la Brăila, în care am avut rolul principal. Aceste două proiecte au fost foarte importante pentru mine.

Hai să vorbim despre *Pescărușul*. Te-ai gândit că va fi un spectacol care schimbă complet viziunea teatrală? Sau s-a întâmplat? Cum a început totul?

Nu, desigur, nu m-am gândit, nu știam că se va întâmpla un astfel de eveniment. Când am primit invitația de a monta la TNB, m-am gândit la *Pescărușul* pentru că mi se părea că aduce în discuție lupta sau, în orice caz, dezechilibrul dintre două moduri de a vedea teatrul și m-am conectat la ce mi s-a întâmplat mie în teatru, adică la faptul că am început ca independent, că am fost într-o zonă de teatru militant, social, politic și că am ajuns să montez la Teatrul Național, în Sala Mare. Și-atunci mi-am zis că trebuie să vorbesc despre mine, despre artistul care sunt eu, despre lupta care s-a dat în mine. Toate astea se regăsesc în Treplev, prin el am vrut să explorez cât mai mult din ceea ce deja aveam, din căutările mele. Mi s-a

părut și spațiul potrivit, bineînțeles. Atunci când ai o șansa ca asta, trebuie s-o exploatezi și am încercat să folosesc toate resursele Teatrului Național.

Ai ales cea mai populară piesă cehoviană. Nu ai avut niciun moment de ezitare, n-au existat oameni care să te descurajeze?

Desigur, știam care sunt riscurile. Voiam demult să lucrez pe Cehov, dar oportunitatea nu a venit. Așteptam momentul potrivit pentru a vorbi despre temele care mă interesează, într-un spațiu în care este nevoie de acest gen de spectacol. Cred că o montare ca asta are impact aici, la TNB, pentru că e TNB. Dacă ar fi fost într-un spațiu independent, în alt teatru sau în alte instituții, nu ar fi avut același impact. Toate acestea, inclusiv autocritica, deriziunea, cruzimea lumii – toate au căpătat forță tocmai pentru că am lucrat la TNB, cu această trupă și în acest moment, în contextul dezbaterilor deja sensibile, să spunem, la adresa TNB-ului.

Revelația acestei montări a fost pentru mine fundamentul ei cult. De obicei, regizorii care fac un spectacol cehovian se gândesc în primul rând la teatralitate, la joc. Tu ai plecat de la text, de la literatură, de la fondul cultural. Pe când urmăream spectacolul, mă întrebam care este backgroundul tău, de unde vii din punct de vedere cultural. Care sunt bazele tale culturale?

Bazele și formarea mea culturală au început din momentul în care m-am mutat în Franța, după absolvirea facultății. Tot ceea ce am văzut acolo, tot ce am acumulat, asimilat, întâlnit – totul m-a format. Am făcut un master de regie la Paris și am înființat o companie teatrală cu Yann Verburgh, un dramaturg, actor și regizor cu care lucrez de peste 10 ani. Am avut șansa de a vedea o sumă de expoziții, spectacole, manifestări artistice care m-au încărcat. Bineînțeles, la bază, se află literatura, dar și alte lucruri; încerc să mă las purtat de intuiție. Nu l-am abordat pe Cehov ca pe un material sacru, n-am vrut să-l pun în scenă

cu venerație, iar eu să rămân într-o poziție de simplă adulație față de autor. Am vrut să lucrez cu Cehov, să am un dialog, nu neapărat să-l denigrez, pentru că nu asta am făcut și nu vreau asta. Din punctul meu de vedere, Cehov rămâne unul dintre cei mai mari dramaturgi, și nu numai în viziunea mea, desigur. Dar da, am vrut să pot să dau un Cehov de astăzi, actual, să poată fi receptat într-o cheie contemporană, într-un spațiu românesc, cu problemele cu care ne confruntăm acum. Și atunci mi s-a părut că e bine să abordez acest gen de teatralitate, detașat de prezentările clișeice, să încercăm să ne punem un pic mai mult în pericol, să ne dezvăluim metaforic în fața publicului, să vorbim despre propriile vulnerabilități, temeri, revolte și să-i cerem și spectatorului să o facă la rândul lui, mai târziu. Și mai este un lucru care m-a interesat de la bun început: ambiguitatea, dualitatea actor-personaj, om-artist și unde este plasată și în ce fel ajungem să confundăm realitatea cu ficțiunea.

Am avut noroc să am o echipă de actori foarte implicați și receptivi la propunerile mele. Și-atunci, tot ce făceam la repetiții nu ni se părea un manifest, așa cum a fost el perceput în final, ci o soluție organică la căutări, discuții, la atelierul pe care l-am propus și la toate căutările noastre. Dar nu a fost dorința asta, de a face un spectacol-revoluție. El a ieșit din onestitatea cu care am lucrat și din autenticitatea minții noastre.

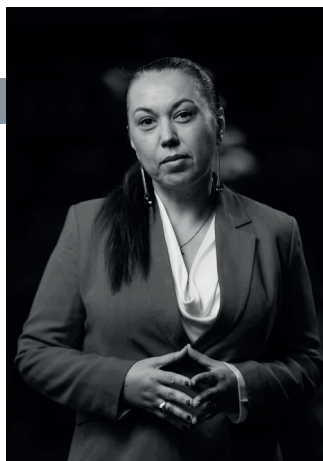
Integral în versiunea online

Un joc salvator

Se întâmpla ceva, se întâmpla. *Intrase o boală-n lume fără chip și fără nume*, vorba lui Blaga. Mai târziu a primit și un nume. Ne mureau cuvintele, nu doar semenii prin spitale, se scria, parcă, mult mai prost, mai sărac, mai fără viul din carnea literelor. Era un soi de uscăciune în verb, miroasea a iasca repetiției și a șubred, a sunet mort înainte de a-și fi dospit învierea. Trăiam din amintirea cuvintelor puternice, nu din prezența lor scânteietoare. Cuvintele nu pot minți, oricât de bine le-am ști mâinilor. Devenim doar păpușari de vocabule atunci când în ele nu mai pâlpăie flăcăruia din adânc. Cum s-or fi simțit

poetii evrei în robia babiloniană? Ce sclavie teribilă să nu mai poți scrie, să nu mai ajungi să-ți simți gândul cuibărit în piele de cuvânt, să te îneci mestecând la vorbe, ca și cum ai mânca paie, nu pâine. Peste toate, un fel de mângă tristă și amintirea timpului în care vorbele țâșneau precum lacrimile, inundând cu șuvoiul lor binefăcător pagina. Restul e tăcere. Sau pre-tăcere. Că și tăcerea are rosturile și rosturile ei, nu e informă și chaotică, precum pre-tăcerea.

Așa simțeam pe-atunci, în primăvara anului 2020. Începuse pandemia, se iscase nebunia. Stăteam zidiți în case și în noi înșine, ne împresuram cu gardurile de

Cristina Bogdan

sârmă ghimpată ale știrilor alarmante, ale fricilor de tot soiul. O să-mi iau cuvintele și-o să mi le tac o vreme, mi-am spus, căci nu se poate scrie întreg și adevărat decât atunci când ești întreg și adevărat pe dinăuntru. Cuvintele însă mi-au fost salvate de-un joc.

Sau de-o joacă. Un fel de joacă de-a vacanța, cu *Opt motive* de-a evada din sistemul acela aproape concentrațional al spaimelor reale și induse, de a întinde mâini de litere și imagini către cei de dincolo de pagina albă de pe ecranul laptopului. Revista *Opt motive* a început ca o joacă a supraviețuirii gândului viu, în vremuri complicate. Apoi, treptat, a coborât dintre fruntariile realului între nelimitatele *Ficțiunii* și a ieșit din virtual, pentru a-și împleti și o făptură din celuloză. Orice lucru serios începe cu un joc. Și orice ficțiune poartă în ea greutatea tainică a inelelor realității, de pe mâinile celui care o scrie, trăind-o.

Păcăleli siropoase

Petre Nechita

Mi-am dat seama de marea păcăleală atunci când, destupat și trezit din lăncezeală, am privit inimi-oarele pe care le cunoștea cândva toată lumea. Poate că unii dintre voi mai știți la ce mă refer: inimi-oara străpunsă de săgeată, inimi-oara sinonimă cu iubirea, tatuată pe atâtea brațe musculoase. Inimi-oarele care zboară în aer când personajele din desene animate se îmbrățișează. Două semne de întrebare incomplete, unite ușor în diagonală. O imagine falsă, o păcăleală pentru că organul care pompează sângele în pieptul fiecăruia nu arată în felul ăsta. Nici pe departe!

Mi-am dat seama că totul pornea din copilărie. La început ne păcăleau cu basme siropoase, cu animale care prindeau glas, cu binele și răul în înfruntare, cu moși crăciuni, elfi și feți frumoși. Ulterior, când începeam să ne dezmeticim, să scuturăm pâcla basmelor ca să privim lumea reală, ne îndopau cu poezii, cu rimele lor jucăușe care căutau să îndulcească trecerea. Către ce?! Către alte și alte păcăleli. Lecturi obligatorii. Ce a vrut să

spună autorul?! Universul lui X și Y, marea operă a lui Z. Metafore, epitete, o hipnoză de masă nesfârșită.

Însă ne-am trezit, am scos capul din mocirla poeziei, a literaturii și-a artei. Am ajuns în lumea nouă. Am luat toate tablourile, toate versurile și paginile scrise vreodată și le-am transpus în fiole din sticlă cu scrisuri mărunte. OVIDIU. PERSISTENȚA MEMORIEI. TOLSTOI. PIEȚA. Un ser care injectat în fluxul sangvin îți aduce în trup aromă de portocali, valuri înspumate, miros de nucșoară. Artă sub formă de ser, artă sintetizată cu ajutorul chimiei, artă încapsulată care produce senzații în buricele degetelor, în nas, în miezul creierului.

Desigur, mai există disidenți, partizani, luptători care se opun noii lumi. Revista *Ficțiunea* a ajuns la numărul 100.000! Luptă pentru acele universuri produse de așa-ziși creatori, pentru dreptul de a povesti și a imagina, pentru arta care nu poate fi măsurată, catalogată, sintetizată și încapsulată. Luptă pentru iluzii. Își inchipuie că puterea imaginației îi transformă pe oameni în

supereroi, că zborul e real, că luna e la o întindere de mână distanță. Sunt nebuni, idealști, sunt nimic. Nimic mai mult decât copilul care n-a deprins literele, dar care dă pagină după pagină din cartea cu scrisuri și ilustrații și refuză să i se citească pentru că el singur citește și e serios ca arșița ori ca norii de furtună.

Ei scriu cu litere mici pentru ca alții să citească cu majuscule. Scriu nu ca să fie înțeleși, ci ca să povestească. Încropesc, după cortină, coregrafii din cuvinte și sudoare. Pictează cu senzații. Ei, nebunii, disidenți, cred în magie. Sunteți nimic!, le urlu peste fiolele și acele și aparatele mele. Nimic mai mult decât o frunză care cade din înaltul copacului, se chircește pe pământ, putrezește și hrănește solul. Și-apoi o ia de la-nceput.

Îmi pun masca-cochilie peste nas și gură și ies afară, în neant. Am renunțat la aer și la curenți. Am dezmembrat natura bucată cu bucată. Nu mai există acum copaci, iar pământul l-am betonat. Natura nu făcea decât să răspândească boli, să poarte virusuri și bacterii dintr-o parte în alta. Acum trăim cu dioxidul

de carbon pe care-l expirăm și pe care masca-cochilie ni-l împinge filtrat înapoi în plămâni. Lumea nouă e fără boli, fără incendii de vegetație, fără cataclisme. Ne-am dat seama că natura e marele dușman și-am acționat la timp.

În lumea nouă, revista *Ficțiunea* e anacronică. E muntele urcat de sisifi care împing litere și cuvinte, paragrafe și pagini. Ce rost au poveștile?!

Mi-au oferit câteva coloane în revista lor, m-au lăsat să mă expun. Cred că vor să demonstreze că sunt deschiși la minte. Și ce?! Magia nu există. Arta e nimic, iar cuvintele n-au carne. Ce rămâne din ei? Și, apropo, e numărul 100.000 sau 1.000.000?!

Le dedic lor rândurile astea, vizitorilor de nimic, de aer și de frunze. Căpitorilor de memorie, păstrători sau cum le-o zice.

Un dar de Mărțișor

Sorin Iagăru-Dina

Lansarea revistei, pe 5 martie 2020, la Cărturești Carusel, a fost unul dintre ultimele evenimente de dinaintea lockdown-ului. La limită, așadar, ni se oferea tuturor un mărțișor care să ne țină credincios de urât în luni-le în care am dat ocol camerelor noastre ca Xavier de Maistre și, mai apoi, în anii în care am tot părăsit, regăsit și apoi regândit, cu oarece resemnare matură, acel concept de „normalitate” devenit din ce în ce mai fluid, un fel de „open space”.

Proba lecturii primelor numere (fiindcă ea este, în fond, decisivă, dincolo de orice promovare) mi-a confirmat caracterul deschis, verva ludică și mai ales un dar destul de rar de a stimula în scrisul autorilor conexiuni între literatură și memorie, între critică literară, ficțiune și autoscopie.

Odată cu lansarea colecției „Biblioteca de proză contemporană” a editurii Litera, coordonată de Doina Ruști, și cu apariția unor rubrici noi precum „Noua literatură”, în jurul revistei s-a cristallizat

o veritabilă generație literară. Un nucleu de scriitori tineri, cu cărți dinamice, cu nerv epic, interesați deopotrivă să experimenteze la nivel de discurs narativ, dar și să circumscrie prin memorie și fan-tezie, prin locuri și timpuri familiare cititorilor, puse în contexte noi, condiția omului contemporan sensibilizat și fragilizat de tot felul de îndoieli și de conflicte cu sine, cu semenii, cu lumea. Așa am aflat de Liviu G. Stan, Alexandra Niculescu, Dorian Dron, Pavel Nedelcu, Florin Spătaru, Alexandru Lamba și de câți alții!

Cred că unul dintre marile merite ale revistei *Ficțiunea OPTm* a fost, pe lângă caracterul ei deschis, receptiv la vocile noi ale literaturii, teoriei și criticii, apropierea pe care a realizat-o între operă și public, prin umanizarea figurii Scriitorului în sens generic, prin promovarea evenimentelor culturale săptămânale atât de calde precum *Deznodământul nu contează*, a Premiilor *Ficțiunea* sau a lansărilor de carte. Anchetele pe care le-a propus

redacția de-a lungul acestor ani, cu subiecte variate și incitante, au încurajat autorii și cititorii să descopere că literatura e la tot pasul, în câte un obiect drag, în locurile memoriei, în felul în care prezentul se derulează înaintea noastră, că există în continuare mult potențial cultural în ceea ce trăim, doar că el este latent, camuflat, vorba lui Mircea Eliade, sub aparența anodinului.

În ceea ce privește experiența mea de autor la *Ficțiunea OPTm*, ea a început și s-a manifestat aproape de fiecare dată sub semnul unui sentiment reconfortant de libertate a spiritului și mi-a dat șansa să mă exprim în registrul – drag mie – al eseului. Nu mă mai gândisem demult, spre exemplu, că aș putea să scriu despre o reclamă. Făcusem în primul an de masterat ceva asemănător la un curs entuzias-mant al lui Ion Manolescu. A apărut, astfel, povestea reclamei de la Jumbo cu marinarul, care a generat primul text publicat de mine la *Ficțiunea...* și care m-a învățat că nicio piesă din trecutul nostru nu e prea mică

pentru a produce, dacă nu literatură, cel puțin o reflecție și un exercițiu de pregătire a unor scrieri noi. Răspunzând la anchete și propunând texte, am redescoperit obiecte dragi și cărți valoroase despre care am scris. Spiritul *Ficțiunii*, deschis, cordial și inteligent, cu o înțelegere superioară și cuprinzătoare a modului în care literatura poate porni de la imagine, de la un simbol, motiv sau laitmotiv al existenței noastre, ori de la un simplu punct de vedere, mi-a amintit de atmosfera umanismului senin pe care am simțit-o la Literalele bucureștene, unde canonul și experimentul, tradiția și actualitatea, teoria și plăcerea lecturilor spontane se îmbină atât de coerent.

Integral în versiunea online

Ficțiunea fără motive

Florin Spătaru

Pela o oră stranie și diafană, desprinsă parcă din poemele lui William Blake, atunci când porțile sensibilității erau larg deschise, iar soarele picura într-o vâlvătaie de joi, printre toate cărțile întinse pe treptele de la Universitate pluteau câteva cuvinte, nu chiar dintre

cele de pictat pe ziduri ca să țin-tuiască momentul sau protestul, ci dintre cele care îți bâzâie prin cap în orele de reverie. Apoi un nor strălucitor s-a plimbat printre statui și s-a spart într-o ceată de barbari efemerii.

Înarmat cu o sabie din culori de pe trepte, m-am tocmît cu un

buchinist și am cumpărat o antologie de povestiri de Păstorel: *Ber-cu Leibovici*. De la proza lui plină de un umor exuberant am ajuns la potrivirea cuvintelor. Sub nelipsita ei umbrelă galbenă, Doina trudea la o revistă, *OPT Motive*, iar mai apoi *Ficțiunea OPT Motive*. Simplitatea elegantă a primului

cuvânt s-a impus, iar spiritul fan-tezist a început să curgă neliniștit.

Keep walking!

Iată că „Ficțiunea” a ajuns la numărul 100! Dacă am fi fost încă în perioada de glorie a printrului, poate că cifra asta ar fi trecut drept o cotă banală a unei publicații, dar în actualul context, are ștaiful unui act de dărzenie culturală.

Lansată la apă în pragul naufragiului economic numit Covid-19,

iar acum înfruntându-se cu turbulențele stagflationiste ale pieței editoriale, „Ficțiunea” se ambiționează să înnoate contra curentului, alegând să existe și-n lumea tot mai complicată a cuvântului tipărit. Și-i iese asta cu brio.

Contrar opiniei larg răspândite că nimeni nu mai are nevoie de

Liviu G. Stan

reviste literare în era social media, tendința câmpului literar, oricât de progresist s-ar lăuda că este, e tot aceea de-a se coagula în jurul ideii de grup, care vine neapărat la pachet cu ideea de revistă literară. Altfel spus, celuloza bate pixelul.

Urarea mea la nr. 100? Vorba lui Johnnie Walker: „Keep walking!”

Ficțiunea – Connecting people

Andrei Velea

Cuvintele acestei reclame celebre sunt primele care îmi vin în minte atunci când mă gândesc la grupul Ficțiunea, la revistă și la Asociația Creatorilor de Ficțiune. Eu îl privesc ca pe un fel de rețea socială culturală, răspândită atât prin Facebook, Instagram, Tik-Tok, pe site-urile ACF și Biblioteca de proză Contemporană, însă și în paginile tipărite, reale, de hârtie ale revistei. Manifestul despre arta hibridă, gândurile despre afirmare a scriitorului, reformă a mediului

cultural și promovare a propriilor creații, regândirea modului în care se raportează autorul de azi la piața de carte – iată câteva idei și atitudini care dau coerență acestor mișcări.

Sunt coordonator al Asociației Creatorilor de Ficțiune din Galați și le spun mereu colegilor următoarele: vă invit să colaborați între voi, oameni cu experiențe culturale diferite. Și să trimiteți materiale la revistă, ea e suportul nostru. Avem în componența filialei scriitori, actori, fotografi,

eseiști, critici de artă și critici literari. Sunt proiecte care au apărut ca urmare a întâlnirilor noastre, uneori simple idei, alteori acțiuni concrete, care s-au văzut public. Și e o alternativă la un mediu cultural subjugat politic din Cetate...

Ce-ți doresc eu ție, dulce Ficțiune? La cât mai multe numere, la cât mai mulți prieteni și idei năstrușnice, proiecte și colaborări fructuoase! Într-o lume în care a fi interconectat e una dintre cerințele de bază, lucru pe care aproape că nu-l mai contestă nimeni,

grupul Ficțiunea e unul dintre exemplele de succes, o rețea socială culturală de oameni pasionați de cultură, cu experiențe din cele mai diferite ramuri.

Down the rabbit hole

Narcis Amariei

Ce facem noi, creatorii de ficțiune, atunci când realitatea nu ne mai este de ajuns? Ne punem fustița plisată a lui Alice și acolo, în labirintul de idei, începem să deschidem uși.

Vă invit, așadar, să ne imaginăm pentru câteva clipe acea lume. Ce găsim dincolo, atunci când răsucim în yală cheia veche și grea a imaginației? Lumea nouă care se naște, lumea neverosimilă alcătuită din umbre de oameni și

locuri e la fel de fascinantă, nu-i așa, ca orice geneză.

Începe suav, cu o închipuire sau cu o speranță. Apoi pășim încet, prevăzători ca nu carecumva să spargem castelul de himere în care tocmai am intrat. Suntem pe tărâmul iluziilor, iar firul magic al poveștii începe să țeasă întâmplări. Din aparentul non sens inițial se naște cea mai frumoasă poveste.

Ficțiunea...

Păpădii în vânt. Baloane de săpun. E lumea noastră în care ne exilăm voluntar pentru că știm, desigur, că aici iluziile noastre capătă cel mai profund sens. Furăm. Uneori o privire, alteori o pălărie fistichie sau știu și eu, poate vreo carte de joc căzută în dizgrația reginei, ajunsă prin cine știe ce întâmplare în vreun sertar din camera bunicii. Călcăm poteci înguste care nu duc aparent nicăieri, dar gândul nostru zefliu și

neastâmpărat găsește întotdeauna drumul, oricât de derutant părea la început.

Și când, în fine, ajungem la sfârșit, ieșim prin scorbură cu ochii mișiți, miopi, zâmbind nătâng la cei care ne-au așteptat cu răbdare și speranță.

La mulți ani, Ficțiunea!

Francezii spun: *Le hasard fait bien les choses*

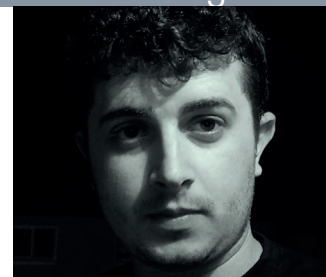
Andrei Ungureanu

Francezii spun că *Le hasard fait bien les choses*. Am început să scriu în revista Ficțiunea printr-o întâmplare ce avea să se dovedească fericită. Începusem să scriu în timpul pandemiei de covid, când eram șomer și închis în casă. Fără a fi membru al unui cenaclu literar sau colaborator al vreunei reviste, m-am pornit să trimit dintre creațiile mele publicațiilor literare din țară, cu acel curaj ce mărginește nebunia de care dau dovadă, îndeobște, cei care trăiesc mai mult înăuntrul decât în afara minții lor. Fără

CV literar, fără niște „argumente” solide în spate, doar cu vaga promisiune, o, cât de subiectivă!, că scriu bine. Și iată că s-a întâmplat: cineva din redacție, poate doamna Ruști, poate altcineva a citit ce am trimis (nuvela Chindie), i-a plăcut și a publicat-o. Peste câteva luni, am câștigat premiul de debut literar „Primul roman” organizat de Editura Litera și revista Ficțiunea Opt Motive și legătura s-a făcut.

Prin colaboratorii revistei ies de sub tipar articole din cele mai diverse, care nu se cantonează strict în zona literară, ci

explorează și alte zone ale creației de astăzi. Mă bucură mai ales că sunt auzite și vocile celor care nu se încadrează în „mainstreamul” cultural și ideologic. Cred că epoca noastră e una în care avem enorm de multe lucruri despre care să scriem, să creăm, să ne salvăm prin frumos. Și mai cred că, în România, se scrie mult și sunt destule creații bune. Provocarea constă în discernerea acestora, indiferent de numele autorului, de cele lipsite de valoare. Iar aici cred că revista Ficțiunea joacă un rol de primă mână, prin redacția care

le dă șanse și autorilor la început de drum, dar care merită, iată, să fie publicați. Astăzi, la cifra rotundă de o sută de numere publicate, revista Ficțiunea e mai importantă ca niciodată și mă bucur să mă număr printre colaboratorii ei!

În grădina înverzită a Palatului Cesianu

Cătălina Steriu

Pe timp de vară, la ceas de seară, în grădina înverzită a Palatului Cesianu, de pe Calea Victoriei, literatura își deschide săptămânal porțile și-și aștepta cititorii, fie ei avizați sau neofiti, printre triluri de mierle și povești fără sfârșit. În cadrul seriei de evenimente „Deznodământul

nu contează“, participanții – sătui de atâta realitate – au avut prilejul și privilegiul să vireze spre ficțiune. Ei și-au întrerupt astfel pentru o oră-două activitățile cotidiene și s-au delectat cu lecturi publice, dezbateri pe diferite teme sau întâlniri cu scriitori contemporani coborâți din turnurile de fildeș.

Într-o lume în care uneori literatura e resimțită ca o artă opresată, orice inițiativă care contribuie la transformarea răuștei în lebadă este laudabilă și binevenită. Și, chiar dacă finalul n-are prea mare importanță, îi urăm revistei *Ficțiunea* nici să nu-l cunoască vreodată.

Preferatele mele sunt *Istoriile subiective*

Bianca-Lidia Zbarcea

Mă bucur de avantajul de a citi fiecare articol care ajunge în revistă, iar asta îmi conferă un merit poate nedrept, și anume acela de a fi cel mai fidel cititor al ei. Poate de-asta nici nu mi-e rușine să mărturisesc o anumită nostalgie asumată pentru numele inițial, cel de *8motive* învăluite de mister și sete de necunoscut. Copertile nu dezgoleau intimitatea unui chip autoricesc, ci ilustrau crâmpie de prin locuri depărtate, fotografii tematice sau mai puțin tematice, perpetuu colorate în nuanțele unui început.

M-am bucurat și eu, ce să vă spun, de șansa să-mi apară câteva fotografii cu moș acolo, și m-am lăudat la cei 3 prieteni și singură mamă. Nu știu, eu cred că viitorii cărturari vor prețui acele prime numere la fel de mult ca mine și vor sta să descifreze ei exact de ce s-a schimbat numele și ce însemna înainte și unde a ajuns după. Iar eu sper să ajungă departe și viitorul să-i rezerve un pod plin de cutii unde colecționarii de măturii livrești să-și petreacă unul din 4 concedii și să devină nostalgici, așa ca mine, întâi la *8motive*, apoi la *Ficțiunea* și

apoi până la 1000 de numere cum vor vrea ele să se numească.

Și vă mai spun ceva: preferatele mele sunt *Istoriile subiective*. În primul rând, pentru că sunt delicios de subiective, iar apoi pentru că simt că asta e istoria adevărată, care curge prin oameni, nu prin manuale. Iar la *flash fiction* nu cred că a fost vreuna să nu mă delectez. Degeaba vă strâmbați la mine, că eu tot cu un clișeu închei (nu de alta, dar eu corectez, și am decis că am scris bine): esențele tari se păstrează în sticlute mici 😊 Lma, *Ficțiunea*!

Metaficțiunea

Cristi Nedelcu

Bărbatul înghiți în sec. Da, era banal de simplu. Aproape că îi veni să își dea una peste cap, pentru că nimeni dintre ei nu se gândise la un lucru atât de evident. Nu era nevoie de un program nou. În timp ce băiatul explica, bărbatul ducea gândul mai departe și ceea ce se afla la capăt era pur și simplu îngrozitor.

—... și practic, programele de IA colaborează între ele pentru a concepe un text care să respecte cerințele pe care eu le-am stabilit la început. Iar aceste cerințe au fost clare – textul să nu semene mai mult de 3,5% ca stil, subiect

și personaje cu nimic din ce se găsește ca resursă pe internet.

Asta era tot. Atât de simplu. Bărbatul îl privi și se întrebă dacă băiatul știa ce făcuse. Clar că nu. Poate nici nu era capabil să înțeleagă. Totuși încercă.

— Îți dai seama ce ai făcut?

— Da, desigur. V-am spus că o să dau banii înapoi.

Pentru prima dată, bărbatul își ieși din fire.

— Lasă-mă cu banii tăi. Crezi că de banii ăia îmi arde mie?

Apoi se calmă.

— Știi când a devenit homo sapiens specia care a cucerit pământul?

Băiatul se gândi intens. Știa ceva. Ascultase acum ceva timp un podcast după o carte care făcea furori în rândul corporatiștilor.

— Ceva cu revoluția cognitivă, nu?

— Exact. Acum 70.000 de ani, un grup de homo sapiens a plecat din estul Africii de Nord și, în 50.000 de ani, a cucerit tot globul. Știi ce i-a ajutat pe membrii acelui grup să aibă acest succes formidabil?

Știa ceva, dar nu voia să riște.

— *Ficțiunea*. Nu limbajul propriu-zis. Și celelalte specii de hominizi comunicau între ele. Dar homo sapiens a fost singurul

care a fost capabil să inventeze povești, mituri și legende. Și asta i-a unit și i-a făcut să poată colabora în număr mult mai mare decât orice specie de mamifere. În momentul în care oamenii au crezut în aceleași povești, au fost de neoprit. Și care a fost rezultatul? Au exterminat toate celelalte specii de hominizi.

Integral în versiunea online

Realități închipuite

Alex Stoicescu

Era în jurul prânzului când am ieșit pe ușa micii librării din *Old Market Square* cu ultimul număr al revistei *Ficțiunea*. Mi-am aprins o țigară și am tras cu sete din ea *like there was no tomorrow*. Apoi am deschis revista și am observat cu neliniște că țigara nu se transforma în scrum. Ba dimpotrivă, se mărea, se lătea, se lungea până a ajuns să-mi semene și să mă țină între degetele de la mâna dreaptă. Eu eram cel care se micșora arzând de la picioare în sus, spre cap. În câteva minute, m-a aruncat pe jos și m-a strivit sub talpă, după care a părăsit în grabă locul crimei, tușind nervoasă, deși fusesem prevenit de varianta ei *horror*, cu acele *scary pictures* desenate pe pachet.

...

Am dat pagina și i-am surprins schimbând priviri de la distanță. Se îndreptau unul către celălalt. Mi-am amintit de prima secvență din *Closer*, cu Natalie și Jude pășind hotărâți prin mijlocul mulțimii. Dar acum și aici. Natalie era o adolescentă înaltă și blondă, toată numai un zâmbet,

iar Jude un tânăr brunet și emoționat, amândoi fragili și nemuritori. Nu mai vedeau nimic în jurul lor. Din fericire, peste Natalie cea blondă n-a trecut nicio mașină, așa cum s-a întâmplat în film. El însă s-a împiedicat, iar cheile i-au zburat din mână. A făcut eforturi supraomenești să nu se prăbușească, și-a desfăcut larg brațele și a pornit într-un dans cu propriul corp până a revenit la poziția verticală. O umbră de îngrijorare i-a traversat ei privirea, apoi a zâmbit din nou, roșie în obraji.

Am întors discret următoarea pagină și am tras cu coada ochiului spre mulțimea grăbită,

să văd dacă eram singurul intrus în povestea lor. Aș fi pus un anunț pe cea mai înaltă clădire: „În acest loc se pot observa purtătorii unor emoții pe cale de dispariție, vă rugăm să-i protejați. Ei reprezintă motivația viitorului și iluzia binelui și frumosului pe planeta noastră.” Dar nu-mi plăcea cum sună. „Iluzia binelui și frumosului”? prea *sweet*, prea ca și cum aș fi pus zece cuburi de zahăr într-o ceașcă de cafea. Mai degrabă aș fi acționat *full Tarantino* la cea mai neînsemnată amenințare.

La un semn doar de ei știut, au renunțat la cei douăzeci de pași care-i mai despărțeau și

s-au întâlnit deasupra mulțimii. Se distraseră destul rătăcind printre oamenii de rând. Lumea a răsuflat ușurată. N-avea nimeni chef să le poarte de grijă, așa sensibili și împiedicați cum erau. Era de neînțeles de ce le luase atâta timp. El i-a șoptit ceva la ureche, ea a râs, cu capul pe spate.

Camerele de supraveghere nu le-au observat prezența. Erau îndreptate cu obiectivul în jos, programate să înregistreze doar mișcările suferinților. Și, de la o vreme, pe cele ale proprietarului micii librării din *Old Market Square*, suspectat de contrabandă cu realități închipuite, cu ajutorul cărora cititorul pătrundea în lumi nebănuite.

...

Am împăturit revista, păstrând finalul pe mai târziu și am pornit cu pași repezi spre casă. Pachetul gol inscripționat cu *Smoking kills* a zburat în primul coș de gunoi întâlnit. Și atunci s-a auzit zgomotul unui felinar lovind asfaltul, împrăștiindu-se în mii de cioburi, iar pe ea chicotind în timp ce îi săruta, probabil, fruntea lovită.

Miracolul Ficțiunii

Mihai Bălăceanu

Am născut pe repede-înainte și fiecare zi care devine din trăire aducere-ămin-te îmi pare pagina unei ficțiuni. Astăzi e un moment special, fiindcă aniversăm apariția numărului 100 al Revistei *Ficțiunea*, în versiune print. Pentru mine, această revistă nu a fost doar un alt loc în care să scriu, o altă coală pe care să-mi exercez condeiul, un alt spațiu pe care să-l umplu cu ficțiunile din capul meu.

Într-un anume sens, pot spune că am locuit și locuiesc în continuare între paginile Revistei *Ficțiunea*. Nu mă refer aici la înțelesul poate tocit, poate ruginit, de suflet vărsat în cuvinte scrise – e de la sine înțeles că oricine ia

în serios literatura face asta – ci, pur și simplu, la o locuire de tip afectiv și intelectual. Să mă explic.

Încă din adolescență, am fost înconjurat de tineri frumoși, cu potențial și inteligență nativă,

dar situați pe cu totul alte frecvențe decât ale mele. A trebuit să treacă niște ani pentru a cunoaște oameni asemenea mie, oameni cu pasiuni și interese comune. Unii mai tineri, alții mai bătrâni, însă

vârsta trece pe un plan secundar, atunci când primează ceea ce ne unește, nu ceea ce ne desparte. În cazul de față, literatura și pasiunea pentru literatură.

Acesta este miracolul pe care l-a reușit Revista *Ficțiunea*. A adunat în jurul literaturii o comunitate strânsă ca în jurul unui foc de tabără. Din acest motiv, flacăra ei a ars vreme de 100 de numere și continuă să ardă. Așadar, eu îi urez din inima mea împlinită un călduros la mulți ani Revistei *Ficțiunea*! Și, cine știe, poate nepoții noștri o să aibă șansa să-i ureze la mulți ani și cu ocazia centenarului. Mereu ești luat prin surprindere de felurile în care ficțiunea se transformă în realitate.

Ficțiunea, la aniversară

Ciprian Handru

A părută într-un moment de cotitură al existenței universale, ne amintim de pandemia de Coronavirus, încă de la primul număr (24 februarie 2020), revista *Ficțiunea* a impresionat prin diversitatea conținutului, prin densitatea textelor și prin varietatea autorilor publicați. Ceea ce puteau fi identificate ca direcții generale, ulterior, s-au transformat într-un adevărat program – consolidat de aparițiile online și/sau în tipar –, de susținere și de promovare ale artei hibride. Având la bază aceste premise, se (sub)înțelege că întoarcerea la structurile și mijloacele clasice devenea imposibilă. De aceea, imagistica revistei se distinge din marele colaj prin integrarea, sub aceeași cupolă, a formelor de expresie artistice variate. Mă gândesc, de pildă, la videoclipurile din avangarda site-ului sau celebrul cilindru care anunță principalele evenimente culturale – de la lansări de carte, la avanpremiere cinematografice sau teatrale etc., etc.

Rod al unei activități constante și, mai ales, reușite, revista tipărită impresionează prin formatul bazat pe imagine și pe texte scurte, adaptat, deci, la „noua

sensibilitate“ a cititorilor. Dacă online-ul oferă posibilitatea de a citi articolele în forma lor integrală, tiparul este o *madlenă* compusă din texte scurt(at)e și de impact. Pe scurt, infinitul spațiului virtual este condensat în pagini tipărite, coerente ca tematică și viziune, reunite sub stindardul ficțiunii...

Era toamna anului 2020 când am început să citesc revista constant, la acea vreme, denumită *OPTmotive*. De la emoțiile publicării primei cronici, la emoțiile de a juriza la Premiile Ficțiunea și până la a deveni editor, am avut bucuria de a interacționa cu scriitori români contemporani, de a

participa la evenimente culturale, de a publica texte culturale. În plus, în calitate de editor, păstrez constant corespondența cu colaboratorii, citesc și selectez texte din diferitele categorii: *Noua literatură*, *Opinii*, *Invitații* lui Zenob, *Carte* etc. Ca o observație, nu pot să nu remarc melanjul inedit dintre experiența scriitorilor consacrați și entuziasmul debutanților.

Iată cum *Ficțiunea* mi-a oferit un spațiu fertil de evoluție personală și/sau profesională. Însă, înainte de toate, este un spațiu al creatorilor de ficțiune, care sunt conștienți de acest proces artistic hibrid. De pildă, Asociația

Creatorilor de Ficțiune și revista *Ficțiunea*, alături de Muzeul Municipiului București, au lansat ciclul de evenimente dedicate lecturilor, conversațiilor deschise, momentelor de performing art, desfășurate sub genericul: *Deznodământul nu contează*. Aici, au participat atât artiști consacrați, din toate domeniile artei, cât și tineri artiști, implicați în ideea de... ficțiune.

Fie că a fost copiată, fie că a devenit subiect de discuție (în sens peiorativ), *Ficțiunea* – (!) un săptămânal de cultură independent – a reușit să își păstreze un spirit viu, cultivând cultura și literatura autentice.

Revista aparține
Asociației Creatorilor de Ficțiune
(ACF)

<https://asociatia-creatorilor-de-fictiune.ro>

Bulevardul Bălcescu,
nr. 7, ap. 3
București.

Producție: editura LITERA
Distribuție: Librăriile Cărturești

© Ficțiunea OPTm

REDACȚIA

Director: Cristina BOGDAN.

REDACTORI:

Cătălin D. CONSTANTIN,
Doina RUȘTI,
Ileana MARIN,
Emanuela ILIE,
Cătrinel POPA,
Enrique NOGUERAS,
Roberto MERLO,
Sebastián TEILLIER,
Adriana TITIENI IRIMESCU,
Ciprian HANDRU,
Bianca ZBARCEA,
Codruț RADU.

<https://fictiunea.ro>
e-mail: contact@fictiunea.ro

PREȚ: 8 lei

ISSN 2821 – 7985
ISSN-L 2821 – 7985

La mulți ani, Ficțiunea!

Miruna Vasiliță

Revista Ficțiunea mi-a atras atenția încă de la apariție, dar am început să stăruie cu adevărat asupra ei abia la începutul acestui an. Luasem o pauză de la un proiect literar mai amplu, la care lucram deja de ceva timp și care se încăpățâna să stagneze, și am hotărât să revin la prima mea pasiune: proza scurtă. Aveam nevoie să mă îndepărtez o perioadă de povestea care ajunsese într-un punct mort (și de întrebarea tot mai angoasantă: cum voi reuși să finalizez ce am început?) și să scriu noi povești, să explorez noi căi fictive, spontane, incitante. Acesta a fost momentul

în care am lecturat serios revista Ficțiunea și a fost o mică revelație. Am descoperit atâtea voci care transmiteau stări inedite, o polifonie neașteptat de plăcută. Și încă ceva: un loc potrivit pentru prozele mele scurte. Așadar, mi-a fost publicată prima povestire. Au urmat altele, în formatul *flash fiction*, un format bine-venit pentru cititorii tot mai grăbiți, care preferă proza contemporană în doze mici și concentrate. „Noua literatură“ este rubrica mea preferată, dar mi-ar plăcea să citesc și confesiuni ale autorilor, să aflu despre cum este pentru ei procesul de creație, despre

tabieturile, angoasele și bucuriile lor scriitoricești.

La mulți ani, la cât mai mulți cititori și cât mai multe povești cu miez!